



Cele mai frumoase legende ale lumii

*Repovestite de
Katharina Neuschaefer*





Cele mai frumoase legende ale lumii

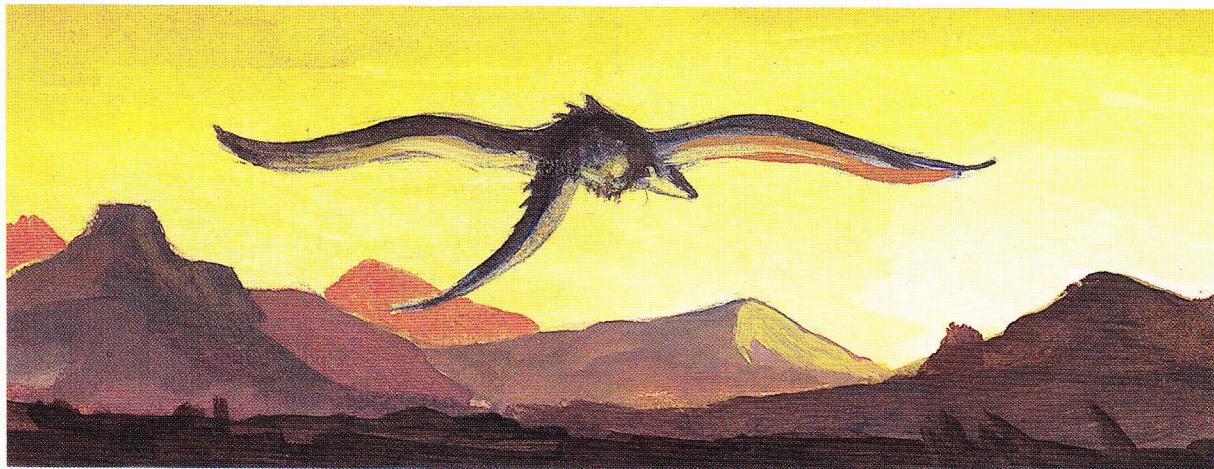
Repovestite de Katharina Neuschaefer



Ilustrate de Felix Eckardt



Traduse din limba germană de Dragoș Dinulescu



R
ROSETTI



❖ Cuprins ❖

Legende ale Nordului

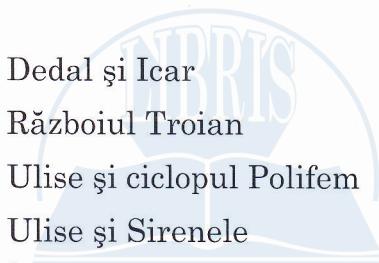
Tărâmul zeilor Nordului	8
Nașterea tărâmurilor	10
Zidul tărâmului Ásgardr	14
Útgardr-Loki	17
Moartea lui Baldr	23
Ragnarök, sfârșitul tărâmurilor	28

Legende ale celților

Tărâmul zeilor celților	36
Nașterea lui Arthur	38
Sabia împlântată în stâncă	43
Vrăjitoarea Morgana	47
Sir Gawain și Cavalerul Verde	54
Lancelot du Lac	59
Lancelot și domnița Elaine	62
Vrăjitoarea Morgana și mantia bătută în nestemate	65
Percival	67
Sir Galahad	70
Mordred	74
Sfârșitul	79

Legende ale grecilor

Tărâmul zeilor grecilor	82
Heracle și leul din Nemea	85
Heracle și Hidra din Lerna	87
Tezeu și Minotaurel	90



Dedal și Icar	94
Războiul Troian	96
Ulise și ciclopul Polifem	102
Ulise și Sirenele	106
Întoarcerea acasă a lui Ulise	108
Tărâmul zeilor romanilor	112
Întemeierea Romei	114

Legende ale germanilor

Tărâmul zeilor germanilor	120
Faurul Wieland	121
Stirpea Nibelungilor	125
Siegfried von Xanten	125
Brünhild la Worms	130
Răzbunarea reginei Brünhild	133
Până la sfârșit	134

Alte legende europene

Robin Hood (Anglia)	138
Cântecul lui Roland (Franța/Spania)	143
Olandezul Zburător (Olanda)	146
Golemul (Cehia)	150
Wilhelm Tell (Elveția)	153
Rübezahl, Duhul Munților (Germania)	156
Barbarossa (Germania)	161
Tărâmul zeilor egiptenilor	164
Isis și Osiris	166
Tărâmul zeilor popoarelor din Asia Mică	171
Ghilgameș	172



Legende ale Nordului



Tărâmul zeilor Nordului

Deasupra Mării Nordului, în înaltul cerului împânzit de norii cei cenușii trăia Aesir, atotputernica stirpe a zeilor.

Iar împărăția acestora purta numele de Ásgardr. Aproape fiecare dintre acești zei era un războinic înverșunat și avea tot atâtea cusururi și slabiciuni ca și muritorii a căror soartă o hotărău. Zeilor le plăcea să se desfete în petreceri furtunoase, să ducă bătălii săngheroase și, atunci când se adunau laolaltă, pentru a se sfătuи în privința viitorului celor trei tărâmuri, să se sfădească și să zbiere tot atât de tare precum o făceau și pământenii. Fiecare zeu din cuprinsul împărăției Ásgardr stăpânea câte o minunătie de palat și, atâtă vreme cât zeița Ídunn le împărtea merele de aur ale tinereții, nici că se pomenea în acel tărâm de vreo boală sau de bâtrânețe. Acum, chiar aşa, nemuritori, nu erau ei zeii aceștia.

Cel mai de seamă dintre ei se numea Ódinn și toți ceilalți zei i se supuneau. Ódinn nu vedea decât cu unul dintre ochi, având o înțelepciune copleșitoare și puteri magice ascunse. De la înălțimea tronului său ceresc, acesta putea pătrunde cu privirea în lăuntrul celorlalte două tărâmuri, Midgardr și Niflheimr, aşa că nimic nu-i rămânea ascuns. Iar dacă se întâmpla ca vreo pătură de nori să-i stânjenească vederea, atunci Ódinn îi trimitea drept iscoade pe cei doi corbi ai săi.

Cu toate că Ódinn era atotputernicul neamului de zei Aesir, felul său de-a fi nu era nici pe departe vreo pildă de urmat. Dimpotrivă. Era plin de năbadăi, îi lua pe ceilalți pe nepregătite și era plin de el. Nu de puține ori semăna vrajbă printre muritori, stârnea războaie și hotără după bunul său plac cui i se cuvenea izbânda. E tot atât de adevărat însă că pe cei mai strașnici dintre războinici, căzuți totuși pe câmpul de luptă, îi aducea la el, în cer, urmând ca de atunci înainte să intre în rândurile aşa-numitei oștiri a lui Ódinn. Și asta pentru că Ásgardr chiar avea nevoie de o oștire! Căci până și împărăția de deasupra norilor era pândită de primejdii. Încă de la începutul începutului curgerii timpului stăpânirea zeilor fusese amenințată statornic de către uriași. Alături de Hel, zeița morților, și de toate creaturile Întunericului, acești uriași așteptau sfârșitul tărâmurilor, aşa-zisul Ragnarök. În această din urmă luptă, aşa cum grăia o prorocire, tot lucrul și toată fința aflate până atunci în picioare ar fi fost făcute una cu pământul. Dar tot

atunci și zeii și-ar fi aflat sfârșitul, iar din ruinele vechii ordini s-ar fi întrupat o lume nouă.

Dar până să se ajungă acolo, Împărăția Cerului se afla în paza lui Thórr, zeul tunetelor. Iar lui Thórr chiar i se spunea „omorâtorul de uriași”. Căci iar și iar, acesta pleca la luptă cu aceștia din urmă, pentru a apăra stăpânirea zeilor. Acest Thórr era aproape de neînvins, căci se slujea de o armă vrăjită, ciocanul-fulger Mjöllnir, cel care nu-și greșise niciodată ținta și care, după fiecare aruncare, se întorcea în mâna stăpânului său. Iar de se stârnea vreme rea, de tuna și fulgera, atunci știa toată suflarea, din toate tărâmurile, că Thórr se afla avântat în luptă. Cu toate că era fiul cel mare al lui Ódinn și stăpânea alături de acesta, roșcovanul zeu al tunetelor era taman opusul tatălui său.

În timp ce Ódinn era zeul celor nobili și al celor avuți, Thórr era protectorul celor simpli, din popor. Era strășnic, însă milos și drept. Păcatul era că zeului tunetelor îi lipsea tocmai şiretenia lui Ódinn, ceea ce făcea ca, deseori, să fie dus de nas. Mai cu seamă Loki, cel pe jumătate uriaș, care izbutise să câștige prietenia lui Thórr și încrederea celorlalți zei, trăgea foloase, pentru el însuși, de pe urma firii blajine a zeului tunetelor. Și, într-o bună zi, Loki avea să ajungă chiar în fruntea forțelor Întunericului în războiul acestora împotriva zeilor.



Nașterea tărâmurilor

Au fost vremuri, încă dinainte de orice alte vremuri, în care toate cele și-au aflat începuturile lor. În acele timpuri nu era nici nisip, nici mare, nici talazuri reci ori înaltul cerului, ci numai un Nimic, un hău căscat, pe nume Ginnungagap.

Și astfel avea să și adăste mult timp. Apoi, aşa, deodată, acel Nimic porni să se încălzească spre partea sa de miazăzi. Și totul se înfierbântă și iar se înfierbântă, flăcări începură să aburce în Întuneric și din jărat se născu Múspellsheimr, Tărâmul Focului Veșnic.

La miazănoapte însă, Nimicul cel rece se făcu și mai rece. Și fu rece, din ce în ce mai rece, astfel că, până la urmă, Întunericul pur și simplu îngheță bocnă, plăsmuindu-se astfel un loc al Beznei, pe nume Niflheimr, Tărâmul Negurii.

Cu timpul totuși, pământurile cele reci și cele fierbinți ajunseră să se întindă unele către celealte. Și se lățiră, și se lungiră, ajungând tot mai întinse și aproape că se atinseră, iar cu acel prilej Vântul purtă scânteile din tărâmul Múspellsheimr asupra Tărâmului Negurii. Așa se contopiră focurile cu ghețurile, iar din picăturile curse pe această cale se născu prima făptură: Ymir, uriașul dintâi.

Pe dinăuntru însă, în acest Ymir colcăiau numai puteri dușmănoase. Și șase capete ajunseră să crească pe al său trunchi, iar el era nătâng, pocit și leneș. Aflându-se în somn, din trupul său, prin vrajă cumplită, ieșiră la iveală un bărbat și o femeie, în timp ce din cele două picioare ale lui i se iți un fiu.

Și aşa, fără ca măcar să-și dea seama, Ymir zămisli neamul Uriașilor de Promoroacă, cel mai vechi și mai vechi dintre neamuri.

Pentru a-și potoli și el foamea, Ymir bău din laptele celei dintâi vaci, o namilă urieșească. Hrana atât de grasă a făcut ca, în scurtă vreme, trupul lui Ymir să ajungă să dospească peste măsură și nu ducă mult până când uriașul dintâi se făcu tot atât de mare precum un munte adevarat.

Într-o bună zi, se întâmplă ca vaca să se-apuce să lingă partea sărată a unei hâlcii de gheță și, pe nepusă masă, de-acolo ieși la iveală un bărbat. Aceasta era o făptură plăcută vederii, puternică și pe de-a-ntregul altfel decât Uriașii de Promoroacă. Iar acesta fu tocmai strămoșul zeilor. Nici nu se desprinse el bine din gheță aceea, că dădu pe dată naștere, el însuși, unui fiu, pe care îl numi Borr. Ajungând flăcău în toată puterea, acesta se însură cu Bestla, preafrumoasa fică a

unuia dintre Uriașii de Promoroacă, iar cei doi avură împreună trei feciori: Ódinn, Villi și Vé.

Aceste trei odrasle fură cu adevărat primii zei.

Ódinn, cel dintâi născut, avea să fie de acum înainte și întâiul între zei, așezat înaintea lui Villi și a lui Vé. La timpul potrivit, cei trei frați plecară de la părinti, mergând către înneguratul și înghețatul tărâmul Niflheimr, cu gândul să-l orânduiască după vrerea lor. Dar, fiindcă Ymir și vlastarele sale nu se arătară deloc dornici să se supună acestor noi rânduieli, se ajunse la luptă, iar zeii îi răpuseră pe vechii uriași. Sâangele lui Ymir scăldă întreg tărâmul și astfel se îneclară toți Uriașii de Promoroacă. Toți, mai puțin însă cel pe nume Bergelmir, un uriaș deosebit de viclean. El și nevasta lui izbutiră să scape cu viață, fugind cu o barcă. De la aceștia doi aveau să se tragă mai apoi toți urmașii spiței uriașilor.

După moartea lui Ymir, zeii aruncără trupul acestui uriaș monstruos în Ginnungagap, genunea începutului, plămădind din acest hău cele trei tărâmuri: Ásgardr, Midgardr și Niflheimr.

Mai întâi, luară carnea lui Ymir, prefăcând-o în pământ. Din sâangele uriașului au făcut toate apele: mări, ape curgătoare și lacuri. Deoarece însă hăul Ginnungagap era lipsit de un Sus și de un Jos, iar locul pustiu se întindea fără margini, zeii au ticiuit din hârca lui Ymir bolta cerului și norii din creierul dinăuntrul hârcii. Pe urmă, din mare, Ódinn a ridicat Tărâmul de Mijloc și l-a numit Midgardr.

Tărâmul Midgardr era frumos, iar zeii se arătară nespus de mulțumiți de lucrarea lor. Marea cea azurie scălda uscatul, pretutindeni creștea verdeață și un văzduh prietenos se arcuia deasupra. Numai că Midgardr era un tărâmul nelocuit de nimeni. Așa că zeii hotărâră să zămislească oamenii. Din doi bușteni, aruncați pe țarm de apele mării, alcătuiră un bărbat și o femeie, pe care îi chemară Askr și Embla, nume, în limba cea veche a Nordului, potrivite lemnului de frasin și celui de ulm. Ódinn avea să le dăruiască suflarea, viața și simțirea, în timp ce de la Villi cei doi căpătară puterea de a înțelege, pe aceea de a simți, precum și mișcările. Vé fu cel care făcu în aşa fel ca perechea de oameni să fie în stare de atunci înainte să audă și să vorbească. Si, odată dăruiti cu toate cele, Askr și Embla urmau să-și ducă traiul în Midgardr și tot acolo să se și înmulțească.

Sfredeliturile și văgăunele din adâncul pământului fură lăsate de cei trei zei în seama Alfilor Întunecați sau a Piticilor, surghiunindu-i pe uriași în sălbăticia Útgardr, dincolo de fruntariile tărâmului statornicit.

Iar după ce toate acestea fură săvârșite, zeii își înălțără deasupra norilor propria împărătie, căreia aveau să-i dea numele de Ásgardr, adică împărăția neamului de zei Aesir. În cea mai apropiată vecinătate cu Ásgardr se afla Vanahaimr, împărăția în care trăia neamul mai potoliștilor zei Vanir. Cea de-a treia împărăție de deasupra norilor fu cea a Alfilor Luminoși. Si aşa se născu Tărâmul Cel Mai de Sus.



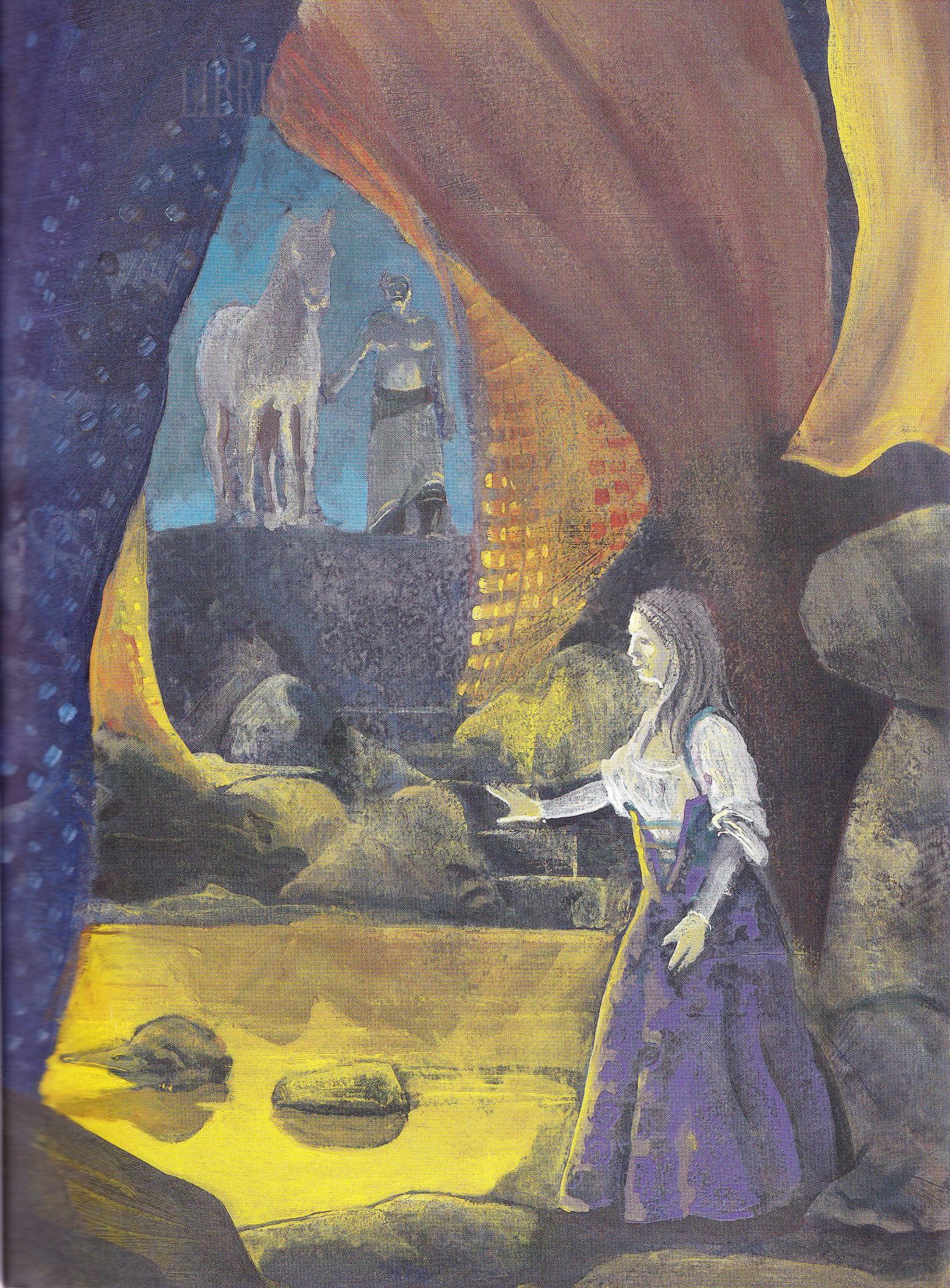


de Promoroacă, Midgardsormr, Șarpele-din-Midgardr, cel dătător de spaime, și însuși propriul ei frate, Fenrir, uriașul lup drăcesc.

Și, aşa cum le fusese prorocit zeilor, tocmai acest lup amarnic ar fi urmat să stârnească pieirea tărâmurilor. Asta i-a făcut pe zei ca, folosindu-se de un şiretlic, să-l pună pe Fenrir în fiare, proptindu-i și o sabie între fălcii, pentru ca acesta să nu-și poată închide botul.

Iar dacă totuși s-ar fi ajuns la Ragnarök și i-ar fi venit și lupului sorocul, acesta s-ar fi eliberat și ar fi dat iama printre zei, cot la cot cu forțele Tărâmului Celui Mai de Jos. Iar când locuitorii Tărâmului Celui Mai de Sus ar fi pornit împotriva celor ai Tărâmului Celui Mai de Jos, atunci totul s-ar fi spulberat în jur.

Până și veșnic verdele frasin al lumii, Yggdrasill, copacul pe veci, ar fi ajuns să se usuce. Asemenea unei adevărate osii a vietii, acesta străbătea în creșterea lui toate cele trei tărâmuri. Rădăcinile lui ajungeau până în cele mai adânci văgăuni din Niflheimr, de trunchiul lui se rezema Tărâmul de Mijloc, iar coroana lui puternică ținea de adăpost tărâmului Ásgardr. La poalele lui Yggdrasill rodea însă pe dedesubt, și asta de la începutul începutului de timp, dragonul Nidhöggr, iar când s-ar fi împlinit sorocul veștejirii copacului celui veșnic, atunci, odată cu el, s-ar fi stins și toate celelalte.



LIBRIS



